

Arrest

nr. 212 917 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt onontvankelijk verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 maart 2012 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit werd definitief geweigerd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 93 371 van 12 december 2012. Verzoekers dienden op 2 januari 2013 een tweede asielaanvraag in, die eveneens definitief werd geweigerd bij arrest van de Raad met nr. 126 291 van 26 juni 2014.

1.2. Op 14 juli 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 14 april 2015 onontvankelijk verklaard en er werd aan verzoekster op 27 april 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Verzoekster diende op 18 juli 2015 een nieuw verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11 augustus 2015 onontvankelijk verklaard en er werd op 20 augustus 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissingen werden evenwel ingetrokken op 29 september 2015.

1.4. Aan verzoekster werd een tijdelijke machtiging tot verblijf toegekend geldig tot 1 februari 2016. Op 23 januari 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

1.5. Op 9 februari 2017 werd deze aanvraag geweigerd en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Verzoeksters beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 190 039 van 25 juli 2017.

1.6. Verzoekster diende op 27 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 11 april 2017 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2017 werd ingediend door :

K., A. D. (R.R. …)

Geboren te B. op 20.08.1983

M., I. S. (R.R. …)

Geboren op 04.03.1981 te B.

Wettelijk vertegenwoordigers van:

K., A. A. (R.R. …)

Geboren op 03.02.2009

K., R. (R.R. …)

Geboren op 14.07.2012

K., A. A. (R.R. …)

Geboren op 04.07.2010

Nationaliteit: Kirgizië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf in eerste instantie slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2012 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielprocedure werd afgesloten op 30.06.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk bijna vier maanden voor de eerste en één jaar en bijna zes maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot 13.10.2015, datum waarop hun aanvraag 9ter

ingediend op 18.07.2015, ontvankelijk werd verklaard. Op datum van 01.02.2016 werden betrokkenen op basis van deze aanvraag 9ter gemachtigd tot een tijdelijk verblijf en in het bezit gesteld van een A-kaart, op 04.03.2016. Op 09.02.2017 werd hun aanvraag tot verlenging van hun A-kaart geweigerd en hiermee samenhangend betekenden betrokkenen een bevel om grondgebied te verlaten op 22.02.2017.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de gezondheidstoestand van mevrouw M. momenteel nog steeds niet goed zou zijn, dat een medische behandeling nog steeds noodzakelijk zou zijn en dat deze behandeling niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst waardoor haar leven in gevaar zou zijn indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst. Echter, wij merken op dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel medisch attest voorleggen ter ondersteuning van hun beweringen. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Verder merken we op dat de bevoegde dienst 9ter op datum van 09.02.2017 een weigeringsbeslissing nam met betrekking tot hun aanvraag tot verlenging van hun A-kaart. De medische elementen werden aldus zeer recent reeds ten gronde behandeld en niet weerhouden. Bovendien ging deze weigeringsbeslissing gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Na de betekening van deze weigeringsbeslissing werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij beroep zullen indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze weigering tot verlenging van hun A-kaart. Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat ze effectief beroep indienden tegen deze beslissing. Ten tweede wijzen we er op dat dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en dus verwijderingsmaatregelen niet verhindert. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij geen eigen woning of sociaal vangnet zouden hebben in het land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar (voor mijnheer) en 31 jaar (voor mevrouw) in Kirgizië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die zij aflegden tijdens hun asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden hebben die woonachtig zijn in Kirgizië (waaronder twee minderjarige dochters, met name T. L., geboren op 23.12.1999 en K. L., geboren in 2003). De bewering dat zij geen sociaal vangnet meer zouden hebben kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen woning of sociaal vangnet zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en later in tijdelijk verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen absoluut geen gevaar zouden vormen voor de openbare veiligheid en de openbare orde in België en dat zij nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal zeer goed zouden

*beheersen, dat mijnheer hier een grote werkervaring zou hebben, dat ook hun kinderen perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij alle wetten zouden eerbiedigen, dat zij respect zouden hebben voor alle wetten van de Belgische Staat en dat zij een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur d.d. 31.03.2016 van mijnheer voorleggen evenals verschillende loonfiches, het attest van inburgering van mijnheer, hun attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het attest van EVC van mevrouw, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mijnheer en twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mevrouw, het Kup-diploma Taekwondo van hun zoon A. en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere grondslag.

Zij voert een exceptie aan dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten omdat enkel “hogere rechtsnormen” de verwerende partij ervan zouden kunnen weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers enkel beroep aantekenden tegen een beslissing van 11 april 2017 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Ook in de bijlagen bij het verzoekschrift kan geen bevel om het grondgebied te verlaten worden teruggevonden.

Verweerders exceptie behoeft dan ook geen antwoord.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“2.1. Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikel 3 van het EVRM, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 3 van het EVRM

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekster en haar familie een leven in België ontzegd wordt en ze vroeger reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar haar land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat mevrouw M. I. S. in zijn land van herkomst geen gepaste medische behandeling kan krijgen.

Verzoekers kwamen in België aan reeds rond vijf jaar geleden en dienden op de dagen van aankomst verschillende verblijfsaanvragen.

Verzoekster mevrouw M. I. is zwaar ziek. Haar aanvraag uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd eind 2015-begin 2016 onontvankelijk en gegrond verklaard.

Verzoekers vroegen tevens op 27 februari 2017 een regularisatie van hun verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam echter op 11 april 2017 een beslissing waarin de bovengenoemde aanvraag uit artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard..

De gezondheidstoestand van verzoekster M. I. S. is nog slecht.

Als ze naar haar land van herkomst terugkeert bestaat er tevens een risico van een onmenselijke en vernederende behandeling is door het gebrek aan adequate medische zorg aldaar in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De zieke kan niet worden behandeld in het land van herkomst wegens gebrek aan gespecialiseerde medische centra aldaar die qua betaling toegankelijk zijn.

Er werd tevens een beroep aangetekend tegen een beslissing van begin 2017 waarin de medische regularisatieaanvraag van verzoekers ongegrond werd verklaard.

Die procedure is momenteel lopende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De openbare zitting zal plaatsvinden op 29 mei 2017.

De ziekte van verzoekster vereist verdere behandeling in België.

Dat is de reden waarom de aanvraag uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België werd ingediend.

De stopzetting van het toezicht op de evolutie van zijn toestand kan ernstige gevolgen hebben. Dit kan gebeuren als verzoekster naar Kirgizië terugkeert.

Verzoekers tonen tevens goede integratie in België.

De kinderen gaan naar school.

Het gezin heeft veel vrienden en kennissen.

Verzoekers verwijzen tevens naar lange procedures hier in België.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat het gezin goed geïntegreerd is..

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dienen derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Alsmede is er voor verzoekers geen enkel sociaal vangnet in haar land van herkomst.

Verzoekers hebben tevens geen familieleden in het land van herkomst die aan hen effectief kunnen helpen.

M. laat de terugkeer niet toe.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissingen en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoekers naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissingen is in casu helemaal niet bevredigend.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoekers (eerder uiteengezet).

De tegenpartij houdt tevens geen rekening met de integratie van verzoekers en medische toestand van verzoekster mevrouw M. I.

Het naar school gaan van de kinderen van verzoekers vormt tevens een belangrijk element in het dossier.

En voornamelijk met het feit dat verzoekers geen financiële middelen hebben en kunnen hoge medische kosten in het land van herkomst niet betalen.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

3.2. Met betrekking tot de grieven die zij aanvoeren met betrekking tot de gezondheidstoestand van eerste verzoekster, verwijzen verzoekers onder meer naar het beroep tot nietigverklaring dat zij indienden tegen de beslissing tot weigering om de verblijfsmachtiging op medische gronden te verlengen van 9 februari 2017. Inmiddels werd dit beroep verworpen bij arrest van de Raad met nr. 190 039 van 25 juli 2017. Daarin werd kennis genomen van de grieven tegen, en werden de grieven van verzoekers inhoudelijk besproken en ongegrond bevonden. De Raad wijst er verder op dat naar luid van artikel 9ter, §2, 4°, van de vreemdelingenwet de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, zodat verzoekers ook niet beschikken over een wettig belang bij een nietigverklaring op grond van deze elementen. In de mate het middel betrekking heeft op de medische elementen met betrekking tot eerste verzoekster *iuncto* artikel 3 van het EVRM, is het bijgevolg onontvankelijk.

Verzoekers wijzen vervolgens op hun goede integratie in België, het feit dat hun kinderen naar school gaan, ze hier veel vrienden en kennissen hebben en zij geen sociaal vangnet hebben in het land van herkomst.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen wel degelijk werden beoordeeld als volgt:

"Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij geen eigen woning of sociaal vangnet zouden hebben in het land van herkomst. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar (voor mijnheer) en 31 jaar (voor mevrouw) in Kirgizië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die zij aflegden tijdens hun asielprocedures dat zij nog verschillende familieleden hebben die woonachtig zijn in Kirgizië (waaronder twee minderjarige dochters, met name T. L., geboren op 23.12.1999 en K. L., geboren in 2003). De bewering dat zij geen sociaal vangnet meer zouden hebben kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel

van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen woning of sociaal vangnet zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en later in tijdelijk verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen absoluut geen gevaar zouden vormen voor de openbare veiligheid en de openbare orde in België en dat zij nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds vijf jaar in België zouden verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal zeer goed zouden beheersen, dat mijnheer hier een grote werkervaring zou hebben, dat ook hun kinderen perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij alle wetten zouden eerbiedigen, dat zij respect zouden hebben voor alle wetten van de Belgische Staat en dat zij een arbeidsovereenkomst onbepaalde duur d.d. 31.03.2016 van mijnheer voorleggen evenals verschillende loonfiches, het attest van inburgering van mijnheer, hun attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het attest van EVC van mevrouw, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mijnheer en twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mevrouw, het Kup-diploma Taekwondo van hun zoon A. en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de aangehaalde gronden in het middel werden beantwoord door de verwerende partij. Verzoekers beperken zich in het middel tot het herhalen van de motieven waarop hun aanvraag om machtiging tot verblijf steunde, doch voeren geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, of waarom de beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers maken geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsregels. De Raad herinnert er ook aan dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet te beschouwen zijn als buitengewone omstandigheden die kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers laten na concrete elementen aan te voeren waarom de motivering van de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de aangevoerde rechtsregels.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT